

Dosarul nr. 3ra-396/20

Prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Râșcani (judecător C. Guzun)

Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (judecători V. Sîrbu, V. Mihaila și A. Minciuna)

Î N C H E I E R E

08 mai 2020

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Maria Ghervas
Victor Burduh
Nina Vascan

examinând admisibilitatea recursului depus de „Ecosem Grup” SRL în proces de insolvabilitate,

în cauza de contencios administrativ la cererea de chemare în judecată depusă de „Ecosem Grup” SRL în proces de insolvabilitate împotriva Serviciului Fiscal de Stat cu privire la anularea actelor administrative,

împotriva deciziei din 27 noiembrie 2019 a Curții de Apel Chișinău, prin care a fost respins apelul depus de „Ecosem Grup” SRL în proces de insolvabilitate împotriva hotărârii din 30 mai 2019 a Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani,

c o n s t a t ă :

La 08 mai 2018, „Ecosem Grup” SRL în proces de insolvabilitate a depus cerere de chemare în judecată împotriva Serviciului Fiscal de Stat cu privire la anularea deciziei Direcției generale administrare fiscală Centru a Serviciului Fiscal de Stat nr. 316/145 din 16 februarie 2018 asupra cazului de încălcare a legislației comisă de „Ecosem Grup” SRL (f.d. 2-5, vol. I).

În motivarea acțiunii, reclamanta „Ecosem Grup” SRL în proces de insolvabilitate a relatat că decizia Direcției generale administrare fiscală Centru a Serviciului Fiscal de Stat nr. 316/145 din 16 februarie 2018 asupra cazului de încălcare a legislației comisă de „Ecosem Grup” SRL a fost întocmită în baza actului Direcției generale administrare fiscală Centru a Serviciului Fiscal de Stat nr. 5-683863 din 01 februarie 2018.

Reclamanta a susținut că este greșită concluzia organului fiscal precum că reclamanta a încălcat prevederile art. 8 alin. (2) lit. c) din Codul fiscal.

Aici, reclamanta a specificat că în timpul controlului fiscal, inspectorilor fiscali le-au fost prezentate copiile registrelor mașinii de casă, cât și benzile de control emise de aceasta, care confirmă respectarea de către reclamantă a obligației

de a efectua încasările bănești în numerar doar prin intermediul mașinii de casă.

Totodată, reclamanta a declarat că în timpul controlului fiscal, inspectorilor fiscali li s-a comunicat că în caz de necesitate, vor fi prezentate în original registrele mașinii de casă, foile de parcurs și registrele foilor de parcurs.

Reclamanta a menționat că era necesară identificarea locului aflării acestor documente de evidență în original, având în vedere permutările documentației de evidență ca urmare a intentării procesului de insolvență față de reclamantă.

În continuare, reclamanta a afirmat că este eronată concluzia organului fiscal ce ține de abaterile la calcularea uzurii mijloacelor fixe în scopuri fiscale, generate de neprezentarea de către reclamantă a registrului de evidență a mijloacelor fixe pe categoriile de proprietate și a uzurii acestora.

Reclamanta a invocat că pornind de la prevederile art. 26 alin. (1)-(2) și 26¹ alin. (1)-(2) din Codul fiscal, anume bilanțul contribuabilului servește drept bază pentru calcularea uzurii mijloacelor fixe, deoarece reflectă proprietatea materială a contribuabilului.

Reclamanta a evidențiat că Regulamentul privind evidența și calcularea uzurii mijloacelor fixe în scopuri fiscale, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 289 din 14 martie 2007, nu prevede obligația contribuabilului de a ține un registru de evidență a mijloacelor fixe pe categoriile de proprietate și a uzurii acestora, și nici forma în care un astfel de registru ar urma să fie ținut.

Astfel, reclamanta a indicat că în cadrul controlului fiscal, inspectorii fiscali neîntemeiat nu au ținut cont de informația prezentată de reclamantă privind modul acesteia de calculare a uzurii mijloacelor fixe.

Reclamanta a punctat că în actul Direcției generale administrare fiscală Centru a Serviciului Fiscal de Stat nr. 5-683863 din 01 februarie 2018 este indicată o altă modalitate de calculare a uzurii mijloacelor fixe, fără a fi argumentată modalitatea de recalculare a acesteia, cât și fără a fi precizată încălcarea admisă de reclamantă la calcularea uzurii mijloacelor fixe.

Mai mult, reclamanta a notat că în actul Direcției generale administrare fiscală Centru a Serviciului Fiscal de Stat nr. 5-683863 din 01 februarie 2018, organul fiscal nu a menționat la care categorii de mijloace fixe au fost admise încălcări, care este formula de calcul aplicată de organul fiscal și la care bunuri anume a fost recalculată uzura.

Reclamanta a relevat că în actul Direcției generale administrare fiscală Centru a Serviciului Fiscal de Stat nr. 5-683863 din 01 februarie 2018, organul fiscal a indicat că prin aplicarea metodelor și surselor indirecte, în temeiul art. 225 din Codul fiscal, a întocmit registrul de evidență a mijloacelor fixe pe categoriile de proprietate și a uzurii acestora pentru perioada anilor 2013-2015.

Reclamanta a punctat că în actul Direcției generale administrare fiscală Centru a Serviciului Fiscal de Stat nr. 5-683863 din 01 februarie 2018, organul fiscal, făcând trimitere la Anexa nr. 4 la Hotărârea Guvernului nr. 289 din 14 martie 2007, arbitrar a ajuns la concluzia că baza valorică a proprietății reclamantei la începutul anului 2013 este de zero lei.

În continuare, reclamanta a susținut că este eronată constatarea organului

fiscal ce ține de diminuarea de către reclamantă a impozitului pe bunuri imobile pentru perioada anilor 2014-2017 în sumă de 79 404 lei.

Aici, reclamanta a invocat că organul fiscal greșit a luat ca bază impozabilă valoarea de 44 482 344 lei a bunurilor imobile, or încăperile din Complexul locativ „Nicolae Sulac” au fost transmise în proprietatea investitorilor, iar încăperile din Complexul locativ de pe str. N. Milescu Spătaru, mun. Chișinău, în curs de execuție, sunt înregistrate în Registrul bunurilor imobile ca bun viitor, acestea nefiind finalizate.

Reclamanta a mai declarat că organul fiscal nu a specificat pentru care anume bunuri imobile nu s-a calculat corect impozitul și care este baza valorică greșită la fiecare bun imobil în parte, pe care a fost întemeiat actul Direcției generale administrare fiscală Centru a Serviciului Fiscal de Stat nr. 5-683863 din 01 februarie 2018.

Reclamanta a afirmat că în contradicție cu prevederile art. 276 pct. 3) și 278 din Codul fiscal, organul fiscal a evitat să indice la care dată a fost calculată valoarea bunurilor imobile și care a fost gradul de finalizare a construcțiilor în curs de execuție în fiecare perioadă fiscală, pentru a argumenta că aceste bunuri imobile ar constitui obiect impozabil în sensul art. 278 din Codul fiscal.

În continuare, reclamanta a evidențiat că la aplicarea amenzilor pentru încălcarea termenelor de repatriere a mijloacelor bănești și efectuarea decontărilor în numerar în sumă ce depășește limita de 100 000 lei lunar, organul fiscal nu a luat în considerare că reclamanta nu are posibilitatea de a importa utilajul comandat în străinătate și de a achita în întregime prețul acestuia, iar conturile bancare ale reclamantei au fost blocate de executori judecătorești, aceasta nefiind în stare să efectueze plăți prin virament.

Reclamanta a reliefat că în decizia Direcției generale administrare fiscală Centru a Serviciului Fiscal de Stat nr. 316/145 din 16 februarie 2018 greșit este indicat că potrivit art. 252 alin. (1) din Codul fiscal, aceasta urmează a fi executată în termen de 30 zile din data pronunțării și că pentru perioada respectivă nu se suspendă calcularea majorării de întârziere.

Aici, reclamanta a relevat că, conform art. 75 alin. (3) din Legea insolvenței nr. 149 din 29 iunie 2012, care conține o normă specială față de legislația fiscală, calcularea penalităților, dobânzilor și altor plăți aferente datoriilor creditoare ale debitorului se suspendă.

Reclamanta a relatat că la 19 martie 2018, a depus cerere prealabilă la Serviciul Fiscal de Stat, solicitând anularea deciziei Direcției generale administrare fiscală Centru a Serviciului Fiscal de Stat nr. 316/145 din 16 februarie 2018, însă până la data adresării în instanța de judecată, nu a primit niciun răspuns la cererea prealabilă.

La 23 octombrie 2018, reclamanta „Ecosem Grup” SRL în proces de insolvență a depus cerere prin care a introdus pretenția cu privire la anularea refuzului Direcției generale administrare fiscală Centru a Serviciului Fiscal de Stat nr. 26/4-14-640 din 07 august 2018 (f.d. 45-46, vol. I).

În motivarea noii pretenții, reclamanta „Ecosem Grup” SRL în proces de

insolvabilitate a susținut că potrivit pct. 5 din decizia Direcției generale administrare fiscală Centru a Serviciului Fiscal de Stat nr. 316/145 din 16 februarie 2018, organul fiscal a constatat că neprezentarea de către reclamantă a registrului de evidență a mijloacelor fixe pe categoriile de proprietate și a uzurii acestora pentru perioada anilor 2013-2015 constituie o încălcare a prevederilor art. 26 din Codul fiscal, fapt ce a determinat calcularea de către organul fiscal a uzurii respective prin metode indirecte și dispunerea încasării sumei de 347 832 lei cu titlu de impozit pe venit diminuat din activitatea de antreprenariat pentru anul 2013, precum și aplicarea sancțiunilor aferente.

Reclamanta a indicat că la 25 iulie 2018 s-a adresat la Serviciul Fiscal de Stat, solicitând recalcularea impozitului pe venit în sumă de 347 832 lei, calculat prin metode indirecte, și prezentând registrele de evidență a mijloacelor fixe pe categoriile de proprietate și a uzurii acestora.

Reclamanta a relatat că prin scrisoarea din 07 august 2018, Serviciul Fiscal de Stat i-a refuzat în satisfacerea cererii din 25 iulie 2018, indicând că prin decizia Serviciului Fiscal de Stat nr. 118 din 12 aprilie 2018 pe marginea contestației împotriva deciziei nr. 316/145 din 16 februarie 2018, emise de Direcția generală administrare fiscală Centru, la pct. 1 din partea constatatoare au fost excluse sintagmele „s-a constatat lipsa parțială a evidenței contabile” și „fapt care face imposibil efectuarea controlului, însă surse suplimentare de estimare nu s-au identificat”.

Astfel, reclamanta a arătat că din partea decisivă a deciziei Direcției generale administrare fiscală Centru a Serviciului Fiscal de Stat nr. 316/145 din 16 februarie 2018 a fost exclusă și amenda în sumă de 50 000 lei pentru lipsa documentației contabile.

Reclamanta a considerat că în condițiile în care au fost excluse sintagmele „s-a constatat lipsa parțială a evidenței contabile” și „fapt care face imposibil efectuarea controlului, însă surse suplimentare de estimare nu s-au identificat”, organul fiscal trebuia să renunțe și la rezultatele aplicării metodelor și surselor indirecte, care au dus la dispunerea încasării sumei de 347 832 lei cu titlu de impozit pe venit diminuat din activitatea de antreprenariat pentru anul 2013, precum și aplicarea sancțiunilor aferente.

Prin hotărârea din 30 mai 2019 a Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani, a fost respinsă ca neîntemeiată cererea de chemare în judecată înaintată de „Ecosem Grup” SRL împotriva Serviciului Fiscal de Stat cu privire la anularea actelor administrative (f.d. 124-129, vol. II).

La 01 iulie 2019, „Ecosem Grup” SRL în proces de insolvabilitate a depus apel împotriva hotărârii din 30 mai 2019 a Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani (f.d. 131-133, vol. II).

Prin decizia din 27 noiembrie 2019 a Curții de Apel Chișinău, a fost respins apelul depus de „Ecosem Grup” SRL și menținută hotărârea din 30 mai 2019 a Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani (f.d. 212-219, vol. II).

În motivarea soluțiilor adoptate, instanțele ierarhic inferioare au reținut că în conformitate cu art. 26 alin. (10) din Codul fiscal, evidența și calcularea uzurii

mijloacelor fixe în scopuri fiscale se efectuează în conformitate cu regulamentul aprobat de Guvern.

Astfel, instanțele ierarhic inferioare au invocat că, conform pct. 8 din Regulamentul privind evidența și calcularea uzurii mijloacelor fixe în scopuri fiscale, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 289 din 14 martie 2007, în scopul evidenței mijloacelor fixe pe categorii de proprietate și calculării uzurii acestora în scopuri fiscale se utilizează un formular unic, anexa nr. 1 la prezentul Regulament.

Instanțele ierarhic inferioare au menționat că organul fiscal, în temeiul art. 225 din Codul fiscal, a întocmit registrele de evidență a mijloacelor fixe pe categoriile de proprietate și a uzurii acestora pentru perioada anilor 2013-2015, pornind de la informația ce ține de procurările mijloacelor fixe efectuate de „Ecosem Grup” SRL, din motiv că aceasta nu a prezentat asemenea registre în cadrul controlului.

Cu referire la argumentele privind achitarea impozitului pe bunurile imobile dispus spre încasare prin Decizia contestată, instanțele ierarhic inferioare au stabilit că în perioada supusă verificării, apelantul a prezentat la serviciul fiscal calculele privind impozitul pe bunurile imobiliare pentru perioada anilor 2014 - 2017 forma BIJ13 și BIJ15, luând ca bază impozabilă valoarea estimată a construcțiilor și terenurilor posedate. Conform dărilor de seamă prezentate pentru perioada supusă controlului de către apelant s-a calculat impozit pe bunurile imobiliare în sumă totală de 248 075 lei, inclusiv pentru anul 2014 - 15804.8 lei ($15.804.800 \text{ lei} \times 0,1\%$), anul 2015 - 18931.76 lei ($18.931.760 \text{ lei} \times 0,1\%$), anul 2016 - 19306 lei ($19.306.586 \times 0,1\%$), anul 2017 - 194033 lei ($((4.875.385 \times 0,1\% + (179.407.525 \times 0,1\%))$)).

Instanțele ierarhic inferioare au constatat că apelantul pentru perioada supusă controlului avea înregistrate în proprietate, conform datelor Oficiului Teritorial Cadastral, obiecte impozabile cu impozitul pe bunurile imobiliare în sumă totală de 44 482 344 lei, amplasate în mun. Chișinău, str. Tighina, 33; or. Chișinău str. Nicolae Sulac; or Chișinău, str. Milescu Spătaru. Astfel, întemeiat, în rezultatul controlului a fost calculat impozitul pe bunurile imobiliare pentru an. 2014 - 44 482 lei ($44\ 482\ 344 \times 0,1\%$), an. 2015 - 44 482 lei, an. 2016 - 44 482 lei, an. 2017 194 033 ($((4.875.385 \times 0,1\% + (179.407.525 \times 0,1\%))$). Ca urmare, autoritatea publică întemeiat a conchis că, apelantul a diminuat impozitul pe bunurile imobiliare în sumă totală de 79 404 lei, inclusiv an. 2014 - 28 677 lei ($44\ 482 - 15\ 805$), an. 2015- 25 551 lei ($44\ 482 - 18\ 931$), an. 2016 - 25 176 lei ($44\ 482 - 19\ 306$).

Instanțele ierarhic inferioare au relevat că potrivit datelor IP „Agenția Servicii Publice”, „Ecosem Grup” SRL în proces de insolvență deține cu drept de proprietate mai multe bunuri imobile, pentru care se impune obligația de a achita impozitul respectiv.

Instanțele ierarhic inferioare au reținut că „Ecosem Grup” SRL în proces de insolvență a încălcat termenele de repatriere a mijloacelor bănești, și anume a sumei de 17 945 euro, achitate în avans unei întreprinderi din Spania, și a sumei de

7 100 euro, achitate în avans unei întreprinderi din România.

De asemenea, instanțele ierarhic inferioare au constatat că „Ecosem Grup” SRL în proces de insolabilitate a efectuat decontări în numerar în sumă ce depășește limita de 100 000 lei lunar, ceea ce contravine prevederilor art. 10 pct. 5 din Legea nr. 845 din 03 ianuarie 1992 cu privire la antreprenoriat în întreprinderi.

Cu referire la raportul de expertiză extrajudiciară nr. 347-348 din 25 februarie 2019, instanțele ierarhic inferioare au indicat că expertul a comparat unele informații din actul Direcției generale administrare fiscală Centru a Serviciului Fiscal de Stat nr. 5-683863 din 01 februarie 2018 cu informații din documentele contabile primare ale „Ecosem Grup” SRL în proces de insolabilitate, cât și cu informațiile prezentate suplimentar de către „Ecosem Grup” SRL în proces de insolabilitate, însă nu s-a expus asupra întregului act al organului fiscal, prin care s-a stabilit lipsa parțială a evidenței contabile.

La 26 decembrie 2019, „Ecosem Grup” SRL în proces de insolabilitate a depus recurs împotriva deciziei din 27 noiembrie 2019 a Curții de Apel Chișinău, solicitând casarea acesteia și a hotărârii din 30 mai 2019 a Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani, precum și emiterea unei noi decizii, de admitere integrală a cererii de chemare în judecată înaintate de „Ecosem Grup” SRL în proces de insolabilitate (f.d. 225-229, vol. II).

În motivarea recursului, recurenta „Ecosem Grup” SRL în proces de insolabilitate a susținut că soluțiile adoptate de instanțele ierarhic inferioare sunt bazate pe o examinare superficială a argumentelor prezentate de către „Ecosem Grup” SRL în proces de insolabilitate, multe dintre care au rămas fără nicio apreciere, ceea ce contravine garanțiilor unui proces echitabil, prevăzute de art. 6 alin. (1) din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Recurenta a invocat că în cadrul controlului fiscal, inspectorii fiscali neîntemeiat nu au ținut cont de informația prezentată de recurentă privind modul acesteia de calculare a uzurii mijloacelor fixe.

Recurenta a punctat că în actul Direcției generale administrare fiscală Centru a Serviciului Fiscal de Stat nr. 5-683863 din 01 februarie 2018 este indicată o altă modalitate de calculare a uzurii mijloacelor fixe, fără a fi argumentată modalitatea de recalculare a acesteia, cât și fără a fi precizată încălcarea admisă de recurentă la calcularea uzurii mijloacelor fixe.

Mai mult, recurenta a notat că în actul Direcției generale administrare fiscală Centru a Serviciului Fiscal de Stat nr. 5-683863 din 01 februarie 2018, organul fiscal nu a menționat la care categorii de mijloace fixe au fost admise încălcări, care este formula de calcul aplicată de organul fiscal și la care bunuri anume a fost recalculată uzura.

Recurenta a relevat că în actul Direcției generale administrare fiscală Centru a Serviciului Fiscal de Stat nr. 5-683863 din 01 februarie 2018, organul fiscal a indicat că prin aplicarea metodelor și surselor indirecte, în temeiul art. 225 din Codul fiscal, a întocmit registrul de evidență a mijloacelor fixe pe categoriile de proprietate și a uzurii acestora pentru perioada anilor 2013-2015, deși nu avea niciun temei legal

să-l întocmească.

Aici, recurenta a mai subliniat că organul fiscal arbitrar a ajuns la concluzia că baza valorică a proprietății recurenteii la începutul anului 2013 este de zero lei, deși potrivit Contului 123, valoarea mijloacelor fixe ale recurenteii la data de 01 ianuarie 2013 era în sumă de 29 535 365, 76 lei.

Recurenta a declarat că organul fiscal, bazându-se pe propriul registru de evidență a mijloacelor fixe pe categoriile de proprietate și a uzurii acestora, a inclus ca bază pentru calcularea uzurii nu întregul patrimoniu utilizat de recurentă în activitatea de antreprenoriat, ci doar bunurile cumpărate după anul 2013 și serviciile de reparație a acestora.

În continuare, recurenta a indicat că instanțele ierarhic inferioare nu au dat nicio apreciere raportului de expertiză extrajudiciară nr. 347-348 din 25 februarie 2019, deși expertul a constatat că organul fiscal greșit nu a luat în calcul valoarea mijloacelor fixe de categoria I și III de proprietate, prin ce nu s-a calculat uzura respectivă în scopuri fiscale.

Recurenta a punctat că organul fiscal greșit a luat ca bază impozabilă valoarea de 44 482 344 lei a bunurilor imobile, or încăperile din Complexul locativ „Nicolae Sulac” au fost transmise în proprietatea investitorilor, iar încăperile din Complexul locativ de pe str. N. Milescu Spătaru, mun. Chișinău, în curs de execuție, sunt înregistrate în Registrul bunurilor imobile ca bun viitor, acestea nefiind finalizate.

Recurenta a mai declarat că organul fiscal nu a specificat pentru care anume bunuri imobile nu s-a calculat corect impozitul și care este baza valorică greșită la fiecare bun imobil în parte, pe care a fost întemeiat actul Direcției generale administrare fiscală Centru a Serviciului Fiscal de Stat nr. 5-683863 din 01 februarie 2018.

Recurenta a afirmat că la aplicarea amenzilor pentru încălcarea termenelor de repatriere a mijloacelor bănești și efectuarea decontărilor în numerar în sumă ce depășește limita de 100 000 lei lunar, organul fiscal nu a luat în considerare că recurenta nu are posibilitatea de a importa utilajul comandat în străinătate și de a achita în întregime prețul acestuia, iar conturile bancare ale recurenteii au fost blocate de executori judecătorești, aceasta nefiind în stare să efectueze plăți prin virament.

Recurenta a evidențiat că adoptarea deciziei Direcției generale administrare fiscală Centru a Serviciului Fiscal de Stat nr. 316/145 din 16 februarie 2018 a avut loc în lipsa reprezentantului recurenteii, ceea ce contravine prevederilor art. 243 alin. (1) din Codul fiscal.

La 26 februarie 2020, intimatul Serviciul Fiscal de Stat a depus referință la recursul depus de „Ecosem Grup” SRL în proces de insolvență, solicitând declararea acestuia ca inadmisibil (f.d. 6-7, vol. III).

Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că prin Legea nr. 116 din 19 iulie 2018, a fost adoptat Codul administrativ al Republicii Moldova. În conformitate cu art. 257 alin. (1) din Codul administrativ, prezentul cod a intrat în vigoare la 01 aprilie 2019.

În conformitate cu art. 258 alin. (3) din Codul administrativ, procedurile de

contencios administrativ inițiate până la intrarea în vigoare a prezentului cod se vor examina în continuare, după intrarea în vigoare a prezentului cod, conform prevederilor prezentului cod. Prin derogare, admisibilitatea unei astfel de acțiuni în contenciosul administrativ se va face conform prevederilor în vigoare până la intrarea în vigoare a prezentului cod. Prevederile prezentului alineat se vor aplica corespunzător pentru procedurile de apel, de recurs și de contestare cu recurs a încheierilor judecătorești.

Astfel, din sensul normei de drept enunțate urmează că legiuitorul a optat pentru principiul aplicării imediate a noilor reglementări procedurale. Decizia instanței de apel a fost pronunțată după intrarea în vigoare a Codului administrativ.

Prin urmare, legalitatea procedurilor care au urmat după punerea în aplicare a Codului administrativ se va verifica prin prisma Codului administrativ.

Potrivit art. 245 alin. (1) din Codul administrativ, recursul se depune la instanța de apel în termen de 30 de zile de la notificarea deciziei instanței de apel, dacă legea nu stabilește un termen mai mic.

După cum rezultă din materialele cauzei, și anume din avizul de primire nr. DS2035902975AS, recurenta „Ecosem Grup” SRL în proces de insolabilitate a recepționat copia deciziei motivate din 27 noiembrie 2019 a Curții de Apel Chișinău la data de 11 decembrie 2019 (f.d. 221, vol. II).

Astfel, luând în considerare că recurenta „Ecosem Grup” SRL în proces de insolabilitate a depus recurs împotriva deciziei din 27 noiembrie 2019 a Curții de Apel Chișinău la data de 26 decembrie 2019, completul ajunge la concluzia că recurenta „Ecosem Grup” SRL în proces de insolabilitate s-a conformat prevederilor legale, încadrându-se în termenul de depunere a recursului prevăzut de art. 245 alin. (1) din Codul administrativ.

Fiindcă fondul cauzei a fost examinat prin prisma Legii contenciosului administrativ nr. 793 din 10 februarie 2000 și a prevederilor din Codul de procedură civilă, instanța de recurs la soluționarea recursului se va conduce tot de aceste prevederi.

Astfel, examinând temeiurile recursului depus de către „Ecosem Grup” SRL în proces de insolabilitate, în raport cu materialele cauzei de contencios administrativ, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil.

Verificând motivele de casare, invocate în recurs, completul Colegiului atestă că „Ecosem Grup” SRL în proces de insolabilitate a indicat argumente ce țin de dezacordul cu felul în care instanța de apel a apreciat înscrisurile probatorii și a constatat circumstanțele cauzei. Nu pot fi reținute ca temei de admisibilitate aceste argumente, deoarece țin de reaprecierea probelor, fapt inadmisibil în recurs.

Conform regulilor din Secțiunea a 2-a din Capitolul XXXVIII din Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Recursul exercitat conform secțiunii a 2-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procesual, verificându-se doar legalitatea deciziei, nu și temeinicia ei în fapt.

Astfel, completul Colegiului constată că argumentele invocate în recurs nu pot constitui temei de casare a deciziei recurate, or acesta nu se încadrează în cele expres stabilite la art. 432, alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu prevederile art. 432 alin. (1) din Codul de procedură civilă părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procesual.

Aliniatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

În conformitate cu art. 433, lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432, alin. (2), (3) și (4).

Totodată, potrivit jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, recursul trebuie să fie efectiv, adică să fie capabil să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere. La fel, recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri, pe când în recursul declarat de către „Ecosem Grup” SRL în proces de insolvabilitate asemenea aspecte nu se regăsesc.

În speță, completul Colegiului menționează că recursul în cauză conține obiecții de fapt și de drept care deja au fost studiate și verificate de către instanța de apel, primind o apreciere corespunzătoare.

În consecință, nu există aparența unei încălcări a dreptului recurentei la soluționarea tuturor argumentelor cu privire la judecarea cauzei în apel, în modul în care acest drept este garantat de art. 6 alin. (1) din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Drept urmare, se reține că argumentele invocate de către recurentă nu pot constitui temei de admisibilitate a recursului, deoarece nu denotă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procesual, așa cum formal invocă „Ecosem Grup” SRL în proces de insolvabilitate, și, respectiv, nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

În astfel de circumstanțe, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul depus de către „Ecosem Grup” SRL în proces de insolvabilitate ca inadmisibil.

În conformitate cu art. 193, 195, 230 și 258 alin. (3) din Codul administrativ,

precum și art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Recursul depus de „Ecosem Grup” SRL în proces de insolvență împotriva deciziei din 27 noiembrie 2019 a Curții de Apel Chișinău, în cauza de contencios administrativ la cererea de chemare în judecată depusă de „Ecosem Grup” SRL în proces de insolvență împotriva Serviciului Fiscal de Stat cu privire la anularea actelor administrative, se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Maria Gervas

judecătorii

Victor Burduh

Nina Vascan